Nyár. Délután

                   1

A fű komoly, meleg szagában
megyek a dörmögő mezőre
a fák közül, hol már homály van
s szorongva alvad rá a földre.

Ha most csak ketten énekelnénk!
hogy lobbanna piros harag!
De pipacs lett az is – letépem,
és szoknyája ölig hasad.

                   2

Emlőnyi árnyú lomb itatja
a gödrök ritkuló sötétjét,
s levélrés-szájához tapadva
tűnődve csókolja a kékség.

Ezer szemével néz a bodza.
S mit lát? A tó tükrén lebeg,
alatta felhő túr habosra
zölddé penészlő kék eget.

                   3

Vigyázz! Leejtett cigarettád
elfonnyaszt egy poros virágot.
Így gyötri asszonyod szerelmét
ölében hamvadó magányod.

S hová árnyad vetült, a hűvös
érintéstől lehull a harmat,
és ezüstjén egy pillanatra

megvillan véletlen hatalmad.

                    4

Vízben fuldokló lombjukért
hogy remegnek a parti fák!
Sötétség öble már a rét,
magánnyá merevült a nád.

A bogarak, gombok a fán,
elalszanak a zöld kabáton,
s a talpig lekaszált füvek
fájdalmát elnyomja az álom.

                    5

És száll a csend – a hold mosatlan
ablaka mögé lép az isten,
egykedvűen néz – túl homályos
üveg, hogy lásson és segítsen.

S engem gyanakvó csillagok
követnek már a tájban
kutatva, merre ballagok
a megjelölt homályban.

Baka István *Magdolna-zápor* című kötetéből

     ← Előző oldal   *Következő oldal →*